

Nu er alle enige med Karen Jespersen: *Antallet har betydning*

Mattias Tesfayes imponerende socialdemokratiske partihistorie om udlændingepolitikken er selektiv og præget af nationalistisk indsyn frem for udsyn

Anmeldelse af Knud Vilby

Mattias Tesfaye: Velkommen Mustafa – 50 års socialdemokratisk udlændingepolitik.

Socialdemokratiet har fået en halvofficiel beskrivelse af de seneste 50 års socialdemokratiske udlændingepolitik. Skrevet af det socialdemokratiske folketingsmedlem Mattias Tesfaye og tilsyneladende bakket op af hele den socialdemokratiske ledelse. Altså et partsindlæg, der udlægger den historiske udvikling i fortiden på en måde, som den nuværende partiledelse har brug for. Det er derfor også en meget anvendelig bog for partiet, som det positionerer sig i dag.

Men først konklusionen og stjernedrysset: Det er på mange måder en god og velresearchet bog. Hvis Social Kritik arbejdede med stjerner, skulle den have 3-4 af 5 mulige.

Man skal være ret dumstædig for at hævde, at dansk udlændingepolitik gennem alle disse 50 år har været præget af realisme og klarsyn. Tesfayes bog er et partsindlæg, fordi den på mange måder er et opgør med den måde partitoppen nedgjorde de indvandringsbekymrede på i rigtigt mange år. Den er dermed også et opgør med ledende socialdemokrater, der givetvis ville have beskrevet udviklingen anderledes. Og den kan få alle os, der kan huske, til at tænke på situationer, der blev fejlvurderet.

Helt centralt i bogen står de protester, der relativt tidligt kom fra den københavnske vestegns socialdemokratiske borgmestre og andre socialdemokrater, der havde de praktiske problemer tæt inde på livet. De protesterede mod, at de stod med en urimeligt stor integrationsbyrde. Det var både en protest mod manglende regulering og mod manglen på rimelig fordeling af nye indbyggere med nye sprog og kulturer og udfordringer. Noget kunne formentlig alle-

rede dengang være løst, med en rimeligere fordeling kommunerne imellem.

Kritikken blev bagatelliseret og længe slet ikke taget alvorligt. Det fjernede givetvis Socialdemokratiet fra store dele af partiets bagland og var en klart medvirkende årsag til Fremskridtspartiets og senere Dansk Folkepartis fremgang.

Tesfayes klare budskab er, at vestegnens borgmestre havde ret. Tesfaye beskriver sig selv, som en der mere end de fleste har flyttet sig i synet på migration og indvandring. Han understreger også respekten for de mennesker, der tog fejlagtige beslutninger. Alligevel er værdidommen over de gamle ledere hård. Tesfaye var stadig kun teenager, da Nyrup Rasmussen sagde til Dansk Folkeparti, at ”stuerene det bliver I aldrig”. I dag er Tesfaye en del af den værdipolitiske alliance mellem Dansk Folkeparti og Socialdemokraterne. Han slutter sin bog af med at fastslå, at alle i dag er enige om ”at antallet af udlændinge har betydning”. Og han kommer salt i partsåret ved at beskrive det som en udvikling, der (side 352) betyder, at stort set alle på det område nu er enige med Karen Jespersen. Den frafaldne fik ret. Hun var måske blot forud for partiet i rutcheturen mod højre.

Tesfaye har været meget grundig. Han har været gennem et væld af artikler og andet kildemateriale. Han har interviewet masser af socialdemokrater, og jeg tror kun, der er få fejl (Hans Gammeltoft-Hansen var dog aldrig generalsekretær for Dansk Flygtningehjælp (side 72)). Derfor er det på mange måder et både imponerende og værdifuldt værk, og det er fint at få centrale værdipolitiske partidebatter beskrevet i en sammenhæng.

Men det er også meget selektivt, og Tesfayes

fremstilling gør Socialdemokratiet til et utroligt indadvendt nationalistisk parti helt i strid med dets historie og med de visioner, det havde indtil for meget få år siden.

Tesfaye citerer den socialdemokratiske handels- og markedsminister Tyge Dahlgaard for allerede i 1967 at have konstateret, at velfærdsstaten havde gjort arbejderbevægelsen i Skandinavien nationalistisk. Det er ifølge Tesfaye en meget præcis konstatering. Velfærdsstaten havde skabt værdier, som man måtte beskytte via en national (nationalistisk) tilgang. Den senere generation i Socialdemokratiet gjorde op med nationalismen og favnede i stigende grad globalisering og migration. Nu er partiet – må man forstå – på vej tilbage til rødderne og til igen at gøre nationalismen til en ægte kærneværdi.

Tesfayes bog er nationalistisk, forstået på den måde at perspektivet altid er det snævert danske og lokale. Der er indsigt, men også indsyn fremfor udsyn. Verden er stort set fraværende. Det går bedst, hvis vi kan hygge os i smug bag beskyttede grænser.

Det nationalistiske perspektiv har en række alvorlige konsekvenser for bogen. Stort set skelnes der reelt ikke mellem migranter og flygtninge. Alle ikke-vestlige udlændinge er et fedt, for de er fælles om at skabe økonomiske og integrationsmæssige problemer. Når man med Karen Jespersen uden forbehold mener, at ”antallet af udlændinge har betydning” dur det ikke at skelne. Så glider det også ned, at Socialdemokratiet for første gang i nyere historie har sagt nej til, at Danmark skal modtage kvoteflygtninge, selv om der altid har været enighed om, at denne indsats er en indsats for de absolut værst stillede. Det er ikke et problem, vi skal tage os af, for antallet af udlændinge er vigtigere.

Bogen handler heller ikke om konsekvenserne af en international udvikling. Den er skeptisk overfor globalisering, men vil vel ikke rykke globaliseringen fuldstændig tilbage. Tilbage i 1990'erne, da jeg var formand for Mellemfolkeligt Samvirke, hævdede jeg lejlighedsvist, at det ville være lettere at klare integrationsudfordringen, hvis man åbent sagde, at en konsekvens af globaliseringen er, at alle lande bliver mere etnisk opblandede, og at Danmark ville komme til at ligne Frankrig og Storbritannien mere. Man kan ikke forestille sig en udvikling, hvor alt andet end fattige mennesker flytter sig over grænserne. Bogen er rensset for den slags overvejelser. Det gælder blot om at holde udlændingene ude.

Der var også en gang, da Arbejderbevægelsen og

Socialdemokratiet mente at international solidaritet skulle prioriteres højt, dels for at hjælpe mennesker, der ikke havde adgang til samme goder som os, men også for at være med til at opbygge stærke fagbevægelser, der kunne modvirke løntrykkeri og anden form for social dumping her. Sådan tænker unge fremstormende socialdemokrater, som Tesfaye ikke mere.

Tesfaye mener, at frygten for at blive beskyldt for racisme ofte har skygget for, at partiet kunne forholde sig sagligt til udlændingepolitikken. Derfor har partiet valgt de forkerte alliancer, eksempelvis venstrefløjen i stedet for midten. ”I dag bør vi orientere os i retning af Venstre”, skriver han og lægger dermed – måske – alligevel en lille afstand til Dansk Folkeparti. Måske kan han bedre lide Støjberg og Marcus Knuth.

På slutsiderne prøver han så også alligevel på nogle få linjer at sige lidt om verden, men unægtelig uden den grundighed, der præger 50 års-historien. Han mener, der bør vedtages et konkret maksimumsantal for udstedelsen af alle typer af nye opholdstilladelser. Med det i hånden kan man styre antallet af familiesammenføringer, kvoteflygtninge og import af højt kvalificeret nødvendig ikke-vestlig arbejdskraft.

”Sådan en beslutning vil forudsætte at den økonomiske bistand til beskyttelse af flygtninge i nærområder og regulær udviklingshjælp i den tredje verden bliver skruet kraftigt op. Danskerne er et rigt folkefærd. Vi må indstille os på at skulle bruge langt flere penge på at hjælpe fattige områder i Mellemøsten og Afrika”. Det skriver han, samtidig med at han vil orientere Socialdemokraterne i retning af Venstre, som på samme tid har lukket grænser og udført en massakre på den internationale bistand og andre internationale ikke-militære indsatser. Uden markante protester fra socialdemokraterne endsige løfter om at lave om på politikken efter et valg.

Mattias Tesfayes far kom fra Etiopien og Mattias er (eller har selv været) udlænding, efter den definition bogen bruger. Han har danske udlændingevenner. Hans børn leger med andre danske udlændinge. Ligesom Sass Larsen, der er vokset op på Vestegnen, ved han hvordan virkeligheden er i indvandrer kvarteret, og derfor ved han også at antallet har betydning for integration. Naturligvis har det det. Men godt nok trist, at han så gør dansk velfærdsnationalisme til svaret. Hvor der dog er en række andre muligheder.